

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1842-08-13)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1842-08-13)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 63. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010030.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Otto Laub til Christian Mynster.
Ryslinge, 13. August 1842.*

Tak, hjertelig, hjertelig Tak, Du uendelig kjære Ven, for det Brev, Du sendte mig med sidste Post, og hvormed Du saa usigelig glædede mig — ogsaa beskjæmmede mig. Det er nu over et halvt Aar siden din trofaste Caroline gik fra Dig, i over et halvt Aar har Du nu været saa ene og forladt her paa Jorden af Alle, som kunde trøste og opmuntre Dig, og i al den Tid har jeg kun skrevet to Breve til Dig, og begynder nu paa det s. 64trede. Har Du aldrig i Dit stille Sind bebrejdet mig det? Havde jeg været Dig nærmere, saa havde jeg kunnet komme selv og tale med Dig; men skrive kunde jeg ikke altid; og Du har selv maattet føle, at mine Breve ikke vare, hvad de burde være. Naar jeg mente at trøste Dig, har jeg maaske kun mere saaret Dig. Jeg vil ærlig skrifte for Dig: da jeg fik Dit forrige Brev blev jeg inderlig bedrøvet; Din Stemning deri forekom mig saa sønderreven, saa rædsom fortrykt; jeg trode at bemærke, at hvad jeg havde skrevet til Dig om, var vistnok en langt mildere Sorg, og at hvad jeg trode, at Dit betrængte Hjerter kunde finde Hvile i, kun endnu mere havde ladet Dig føle, hvor ene Du stod, hvor alene med en Sorg, som Ingen uden Du kunde bære. Hvor inderlig gjerne havde jeg ikke talt med Dig, trykket Dig til mit Bryst og sagt: „Ven, tro dog, at Du har en Ven; tro dog, at jeg ikke vil bebrejde Dig Din store billige Sorg; at omendskjøndt jeg veed, at Du bør bære den, saa kan jeg dog aldrig anderledes end med den inderligste Medlidenhed, med uforandret Kjærlighed og med en skamfuld Følelse af fælles Svaghed se Dig bøjes saaledes af den.“ Dette kunde jeg med Ord og Haandtryk lade Dig føle, jeg kunde bede Dig: „Sig Du mig selv, hvad jeg skal sige Dig, hvad Du trænger til at høre af Din Ven!“ Men skrive kunde jeg ikke. Kan Du tilgive, at jeg for en Tid kunde svigte Dig? Jeg har i flere Aar følt, at vore Breve vare alt for Lidt, og at det ikke var uden Grund, at de bleve færre og kom og gik sjældnere. Jeg var hverken tilfreds med Dine eller mine egne, naturligvis med Undtagelser; der var altid enkelte, og i dem alle enkelte Ting, som usigelig glædede mig; og jeg har derfor aldrig tvivlet om, at vort Venskab jo s. 65endnu stod urokket, saa at i Grunden det Bedste, Dit Navn og Dit Hjerter var i ethvert af dem. Men i Henseende til det, som skulde gjøre os Følelsen af vort Venskab glædelig, fattedes der Noget. Det følte jeg især i saadanne Breve, hvori Du ytrede Dig om mine literære Arbejder; og jeg veed nok, og har tidt med Bedrøvelse tænkt paa, at Du en Gang, een Gang i det Mindste, har faaet et Brev fra mig, som i denne Henseende har saaret Dig, uagtet Du aldrig har tilstaaet det for mig. Hvad der fattedes os, det er, hvad Breve i Grunden aldrig kunne give eller udtrykke: Visheden om en fuld Overensstemmelse i alt det Vigtigste, og dermed om at Uenigheden, som kom for en Dag, kun var tilsyneladende eller Intet værd. Men er det ikke, som jeg siger, at hvad vi trængte til, og endnu trænge til, er at tale sammen, gjensidig forvissede om, at ligesom jeg ikke tvivler om Dig, saa tvivler Du ikke heller om mig? tale sammen om Alt, hvad vi dog i Grunden vide er os Begge for helligt til at være Gjenstand for Leg, for Skarpsindigheds og Spidsfindigheds Øvelse. I Dit næstforrige Brev skrev Du endog meget udførligt om min Daabsprædiken; jeg vil ærligt tilstaa Dig, at iblandt de flere misbilligende Donune, jeg har faaet over dette Produkt, som jeg gjerne vil kalde et utidigt Foster, har ingen bedrøvet mig saa meget som Din, ikke fordi jeg tvivlede i ringeste Maade om, at Du mente mig det ærligt og kjærligt, men fordi der i denne Prædikens maaske meget slet lykkede Form aldeles Intet var, som kunde lade min Ven se eller ane, at jeg taledes, fordi jeg trode, trode uden Tvivl det Selvsamme, som han, og ingenlunde vilde krænke det, der er ham og mig over al Maade helligt. Imidlertid døde Din Svoger, og s. 66jeg følte ret, maa Du tro, hvad dette Stød paa denne Tid maatte være for de arme barnløse gamle Forældre, og for min arme Ven; — og dog skrev jeg ikke strax til Dig. Derimod skrev jeg til vor tro Ven, Din Broder Ludvig, og fortalte ham en Del af, hvad jeg her har skrevet. Han raadede mig til at være ærlig imod Dig, — og dog skrev jeg endnu ikke! Det var mit faste Forsæt at ville, men dog kom Du mig i Forkjøbet. Og nu er Alt godt igjen. Kun skal Du sige mig, at Du har tilgivet mine Tvivl og Sorger og min saarede Egenkjærlighed. Saa kjærligt, mener jeg, har Du aldrig skrevet til mig, saaledes ud af Dit hele Hjerter. Tro ikke, at Du har skrevet for Meget om Dig selv! Nu ser jeg, hvorledes Du har det, hvorledes Du elsker Din Sorg, og tror paa Ham, som har sendt Dig den, og er villig til at bære den, og at Du har Ret for Din Gud til at længes saa inderligt efter Enden. Du Velsignede! Du har en Velsignelse, som Du selv ikke kjender: Saa Du Mere nu, da lærte Du ikke at tro. Du har aabnet mit Hjerter; nu frygter jeg ikke for at sige Dig Alt; Du vil nu ikke misforstaa mig; jeg vil nu ikke tænke paa, at mine Meddelelser kunne bedrøve Dig, eller, om de kunne det for et Øjeblik, ikke tvivle paa, at Du vil blive glad igjen, som jeg er bleven det. Du har ikke skrevet men talt til mig i Dit sidste Brev, ligesom Du talte i Kjøbenhavn til Frederik. Gud ske Lov for det! Men nu længes jeg kun endnu mere efter at se Dig selv!

Jeg havde besluttet at begynde dette i Dag og fuldende det en anden Postdag; men nu synes jeg, det er bedst at lade dette Brev gaa saa snart og saa kort som muligt. Tak fordi Du ikke glemte min Fødselsdag og ikke vil glemme Sannes den 14de. Vi skal ikke glemme s. 67Din den 15de. Hils Din lille Olivia! Kjære Christian, maa jeg endnu bede Dig om een Ting: sørg ikke over, at den lille Pige er glad, og kald ikke hendes Glæde indbildt. Hvorledes kan den være indbildt, naar hendes Engel altid ser hendes Faders Ansigt (og hendes Moders)? Vor nye Præstegaard kan maaske endnu blive saa tidlig færdig, at Du og hun kan komme her, inden den strenge Aarstid begynder. Dog derom tør vi endnu ikke tale. Tak for Din Fortælling om Din Svogers Begravelse. Vore to Drengere ere raske, Sanne ogsaa; hun hilser Dig af Hjerter. Din Faders gamle Ven i Frørup vil glæde sig inderligt over dit Brev til mig. — Gad med Dig!

Din Ven Otto.